

Abonamentul

Pentru monarhie:
Pe an 12 cor., $\frac{1}{2}$ an
6 cor., $\frac{1}{4}$ an 3 cor.
Pentru străinătate:
Pe 1 an 18 frcs., $\frac{1}{2}$ an
9 frcs., $\frac{1}{4}$ an
4 frcs. 50 cm.

Fóea apare în fie care
Sâmbătă.

Unirea

Insertiuni

Un sir garmond:
o dată 14 fil., a dóua órá
12 fil., a treia órá 10 fil.

Tot ce privesce fóea,
să se adreseze la »Re-
dactiunea și Admini-
stratiunea Unirii»

in
Blaș.

Fóe bisericescă-politică.

Anul XII.

Blaș 20 Decembre 1902.

Numărul 51

Cătră P. T. Cetitori.

Apropiindu-se finea anului
acestui, rugăm pe P. T. Cetitori
și abonenti ai fóiei nóstre, să
binevoiéscă a ne trimite abona-
mentul restant al fóiei.

Administrațiunea.

Moravuri străine.

Orî în cătrău ne întórcem privi-
rile — tabloul ce ni se presintă e
desolațiune.

Nu auzim, de cât plângerî și
tânguirî.

E desolată viéța publică, viéța
națională, viéța socială și viéța fa-
miliară.

În viéța publică a țării domnesce
corupțiunea. Tot ce vezi e scamatorie.
Pe linia întregă domnesce principiul:
mundus vult decipi, ergo decipiatur.
Tóte măsurile de guvernament tind la
întărirea domniei de rasă a unui po-
por în conul celor alalte. Se aud deja
voci, cari fățiș pretind posedarea
unor cetățeni în favorul altora.

În viéța națională e tot așa. Ne
închinăm memoriei unui vrednic con-
ducător, îi aducem tribut de recuno-
scință — cu gura. În faptă ne facem
trebile și declarăm de trădători pe toți
cei ce sînt de păreri contrare la ale
nóstre.

În viéța socială? E pagubă și
rușine a și grăi. Nu credem să fie
popor, la care intru atâta să lipséscă
simțul bun și spiritul de caritate re-
ciprocă, cum vedem la noi.

În viéța familiară? Nici nu mai
vorbim. Spiritul vechi patriarhal, ce
din fiesce care familie românéscă
făcea un mic raiu — a dispărut. Viéța

familiară s'a făcut un fel de convențiune
onerósă. Soții se află bine când sînt
departe de olaltă.

Urmarea?

Lipsa de caracter, lipsa de
omenie,

Să înființéază o reuniune comer-
cială între cele mai fauste auspicii.
E capital de ajuns, e marfă bună,
mai ieftină ca mai înainte. Sînt cum-
părători destui. Să face învîrtire de
marfă și de bani. Și la adecă? La
bilanț? — Deficit. Și când colo care
e cauza? Te fură ómenii tēi, cărora
le-ai dat pâne și cărora le asigurî
esistința.

Din ast fel de motive licidéză
„Concordia“ din Sibiu și din ast fel
de cause se luptă cu mórtea „Con-
sumul“ din Blaș.

Ne întrebăm, de unde s'a infiltrat
veninul în șirurile nóstre?

Noi scim un lucru. Dacă poporul
nostru a resistat ia valurile imense, ce
preste capul lui aũ trecut, forța de
resistință și de viéță și-a primit'o din
moravurile sale simple, candide, fe-
cioresci, din omenia sa. Odinióră
între români minciuna era mare pecat,
furătura și înșelăciunea crime horibile,
pentru cari erau eschiși pentru tot de
una din societate. O părechia, care
trăia necununată era încungiurată ca
ciuma.

Azi? Sînt pline satele de concubi-
nări, și se întorc printre cei alalți
ómenî negenați, ca și când tot una ar
fi: a trăi pe lege orî fără de lege.

Iese unul din temniță, unde a fost
închis pentru furătura. Odinióră n'avea
loc între ómenii ciustiți. Aci e primit
ca și când nimic nu s'ar fi întemplat.

S'aũ schimbat moravurile.

Mai de mult se judecaũ faptele
din punct de vedere al legii lui

Dumnezéu, carea opresce și gândul
rēu, până și pofta pécátósă. Azi să
zice: Ie de la cine are.

Cu un cuvînt am ajuns la mar-
ginea prăpăstiei. Am pierdut basa
morală a vieții private și publice.

Urmarea póte fi numai ruina, de-
sastul desevirșit.

E încă timp de întórcere.

Trébue să ne întórcem pe tótă
linia. Trébue să alungăm din trupul
nostru veninul moravurilor străine.

Trébue să ne câștigăm convingerea
și convingerea acésta s'o înrădăcinăm și
în alții, că mântuire nu este pentru
noi, de cât întórcerea imediată și sin-
ceră la moravurile simple și crestinesci
ale părinților nostri.

De aceea să rupem legăturile cu
ómenî de acela, cari nu respectéză cu
sfințenie legea crestinescă. Fie mai
pe sus de tóte pedépsa ómenilor ne-
cinstiți, disprețul celor buni. Nici o
pedépsă în lume nu are putere vinde-
cătóre pentru cei rēi, ca disprețul celor
buni.

Și în judecarea lucrurilor, când
vorba e de omenie, să fim severi.
Scuse, înfrumșetări, esplicări, restál-
măcirî să nu admitem. Omenia trébue
să fie ca aurul. Să nu se lipéscă de
ea nici o pată, nici o necurătenie.

S'o vedem dar cu toții și să ne
punem la lucru.

Ceea-ce a ținut neamul nostru, a
fost omenia. Și să ne însemnăm bine,
că fără omenie nu vom putea esista.

Să ne lăpédem deci de moravuri
străine și să alungăm din sinul po-
porului nostru tótă necurăția și înșelă-
ciunea. Atunci dar numai atunci —
vom avea viitor.

Cetiți!

BEN HUR

Cetiți!

— Unul dintre cele mai sensaționale, instructive și moralisátóre romane. —

F. 8°. 1047 pag. costă numai 2 cor. 90 fil.

A apărut în editura „Unirei“.

Legea de naționalitate. În strigăt li-se va face pe plac compatrioților noștri. Cunoscuta adresă a comitatului Poșon, va ajunge cât de curând în desbaterea dietei și aprôpe sigur, că hotărîrea ce se va aduce, va fi favorabilă. Ast fel legea de naționalitate, care s'a adus în timpuri critice, spre a le asigura de dragostea și sprijinul aceloră, cari din întâmplare, au luat cărmuirea, sau se va abroga cu totul, s'a să se va modifica, cât nu va mai ave nici măcar un colț de nădejde pentru cei ce trăiesc afară din sinul marel și puternicei națiuni magiare.

Noi am vrea să se ștergă cu totul. De ce să-și și piardă adunarea legislativă timpul, cu paragrafarea unor dispoziții, pe cari nime nu le eșecuta? Mai bine să scim hotărît, că trăim în această țară numai ca să ne dăm averea și viața într-o apărarea ei, fără ca să avem drept a aștepta, sau cu atât mai puțin a pretinde ceva.

STĂRI ACTUALE.

Privire generală.

Puțin timp a trecut, de când am asistat lângă sicriul unui mort imosant. Atunci am putut vedea, că pe panglica ce atârna de sicriu sta scris: „știință și necredință.” Acest mort imosant a fost veacul trecut al XIX. Cunoștea, ce i-s'a pus pe sicriu a fost nu se pôte mai potrivită, căci într'adevăr veacul acesta a fost veacul științei și al necredinței. Dintre toate veacurile, ce perândându-se unul după altul s'a cufundat de veci în oceanul nesfârșit al timpului, nici unul nu s'a împărțit de atâta lumină, — dar în aceeași vreme nici unul nu a asistat la atâtea rătăcirii infio-

rătore, ca și acesta. „Nici un alt veac nu a fost înzestrat cu așa mari daruri, dar nici unul nu a rătăcit atât de înflorător.”

Să observăm: Îndată la început învingerii uriașe: armele oratoriei și intelectului eluptă libertate cetățenească, politică, socială; căile ferate micesc pământul și îl cuceresc pe deplin; sîrmele telegrafice, purtate ca de aripile gândului, apropiie, leagă națiuni de națiuni; Alpii se subsapă, Pireneii se netezesc, mai rămâne, ca pe sub mări să se construiască drumuri; științele naturale, chimia, geologia, înfătoșează strămoșilor lumii necunoscute. . . Și totuși de unde oftatul acela atât de repetit, că omenimea nu e fericită? Că nici odată nu a înțeles în o miserie atât de amară ca și acum? Omenimea dispune de toate până și de ce nu are lipsă, numai ceva îi lipsește; un ceva, ce e indispensabil pentru ca omul să pôtă zice, că e îndestulit. Si acel ceva e Dumnezeu. Societatea omenescă ni-se prezintă, ca o turmă sfâșiată de lupi; morala pretutindenea e hărțuită, patimile delănțuite cuprinse în joc diabolic cu necredința modernă, care ca un pârâu de munte, răpescă cu sine tot ce-i stă în cale, și numai după ce a ajuns la loc șes, lasă să i-se vadă gunoii, ce l'a adus și l'a lăsat în urma-i.

Negarea esistenței lui Dumnezeu a triumfat cu ajutorul alor trei unelte: materialismul, naționalismul și pantheismul. Ca peștii ce pier de otrava aruncată în apă, așa s'a lovit omenimea de acești curenți plini de venin. De această ciocnire s'a și buimăcit într'atâta, cât ușor după aceea s'a putut ruina.

Îndată ce omenimea a primit la sinul ei acești curenți otrăvicioși, numai de cât a început a gândi și a lucra după felul

acestora. Materialismul cel dur și nedrept a omorât credința ce trăia neconturbată în inima omenilor; de aci au început a nu mai crede în viața de dincolo, ba nici într'un lucru supranatural. Omul a fost pus într-o categorie cu animalul, și s'a permis dar atâta, că e mai perfect încât-va de cât cele alalte animale. Acest curent nenorocit și-a produs de timpuriu fractele-și stricătioșe. Dacă nu există Dumnezeu, nu viața de veci, nu răsplată și pedepsă, atunci care ar putea fi scopul omului, dacă nu gustarea tuturor plăcerilor ce i-le îmbie lumea și i-le potfescă trupul? Necredința modernă cu promisiunile ei, că va aduce îndestulare și mângăiere, a corupt nespuse de ușor spiritul omului, doritor de o libertate netărîmură. . .

Ast fel lumea moralmente s'a ruinat. Dar societatea de azi nici în partea materială nu ne prezintă alt succes mai îmbucurător. Pâne și drept! strigă mulțimea înădușită în valarile miseriei, poporul despoiat de credință, în vreme ce între amenințări și blasfemii înflorătoare sparg ferestrele la avuți. S'a ivit socialismul. Și să nu se creadă, că socialismul trăiește numai între pereții palatelor orășenești, el a cucerit și poporul acela ce era atât de fericit în credința sa — fîresce că nu atât de pronunțat, ca pe clasa comercială, dar mai virtos pe clasa industrială de pe la orașe. Pretutindenea s'a aude un vaer și o neîndestulare generală. Guvernele liberale au acățat în grumazii poporului traista de cerșitor spre bucuria capitaliștilor.

Acosta e caracteristica pe scurt dar întunecată a societății de azi. Ca un morbos mare și imosant, ni se prezintă societatea, care are lipsă de un medic harnic și iacșit. Dar unde întârzie medicul?

FEUILLETON.

POCĂIȚII.

(Nazareii, Anabapțiștii).

Pocăiții sînt o sectă religioasă, a căror doctrină e un conglomerat de doctrine donatiste, pelagiane, albigense, wicleffite, husite, calvine, iconoclaste și mai scie Dumnezeu ce. Acest conglomerat privește atât religiuinea teoretică cât și practică.

După ei primul și singurul isvor, din care avem să învățăm ce trebuie să credem și să facem, e sfînta Scriptură, atât a testamentului vechi, cât și a celui nou. Tradițiunea, decisiunile bisericești luate în sinode, scrierile ss. Părinți etc. pentru ei nu există, ca isvóre a religiuunii. Apa, din singurul isvor recunoscut de ei, e îndreptățit ori cine s'o analizeze: bărbat și femeie, învățat și neînvățat, cu supremă auctoritate pot să interpreteze sfînta scriptură și natural, pot să culégă din ea ce voiesc și ce le place.

Dintre sacramente recunosc 4: Botezul, Penința, Eucharistia și Căsătoria, dar numai cu numele, abătându-se în definițiune și în interpretare de la învățătura bisericești și așa de la esența sacramentelor.

Privitor la botez învăță, că e necesar numai pentru adulți, cari au comis păcate personale, și dacă cineva a fost botezat ca prunc, trebuie să se reboteze. Materia proximală a botezului pôte fi numai spălarea cu apă prin afundare. Existența păcatului original o negă. Botezul se pôte administra numai celor, cari au făcut penință.

Penința după principiile lor, stă în mărturisirea publică a păcatelor când se lertă păcatele singur pentru publicitatea mărturisirii, fără de a fi necesar ori de lipsă ministrul.

Pânea și vinul se prefac în corpul și sângele Domnului Christos, când un om — bărbat ori femeie — nematiculat, pronunță cuvintele: „*acesta este trupul meu . . .*” și „*acesta este sângele meu. . .*”

Despre căsătorie învăță, că e de instituțiune divină, că e sacrament, dar numai până ce un contrahent comite adulteriu, în care cas căsătoria e disolubilă.

Celoralalte sacramente le neagă chiar și numele. Și în deosebi neagă și atacă sacramentul preoției. În biserică lui Christos — zic ei — toți sînt capaci, toți au aceeași putere și drepturi. Numai aceia sînt membrii în societatea lui Christos, cari sînt buni, cari au făcut penință și dacă e vorba de ministrul sacramentelor, pôte fi numai cel nematiculat, de ore ce nimenea nu pôte da, ce nu are.

Negă, că biserică ar fi casa lui Dumnezeu și că omul e dator să o cerceteze; în schimb inșe credincioșii sînt datorți a se aduna în un loc, fie acela de ori ce natură, și să se roge.

Și în urmă „pocăiții” cred în predestinațiune.

Toate acestea le învăță și susțin cu scopul de a reforma lumea, care e decădută, care zilnic comite abuzuri și fărâdelegi: lumea nepocăită.

Scriitorul acestor rînduri, cunoșce doctrina „pocăiților” din scrierile lor și mai mult din disputele, ce le-a susținut cu ei în mai multe rînduri.

În următoarele reproduc o dispută, ce am avut-o în comuna D. cu un „pocăit,” pe care l'am admirat pentru știința de rost a sfîntei Scripturi întregi.

Disputa a durat 3 ore, în casa preotului plină de credincioși, de unde n'ad lipsit nici alți „pocăiți” și între alții nici „pocăita” soția „pocăitului” meu, care crepând ușa casei asculta cu multă curiositate cele vorbite.

„Pocăitul” intrând în casă cu scriptura sub vestmint, salută crestinesce. Îi resalut, după ce la întrebarea lui îi spun, cum mă află și ce scop are prezența mea în comună. Întrebându-l și eu despre cauza prezentării lui, spune, că a audiat cum că 4 poporenii au fost la Oficiul protopopesc și au protestat, ca „fraților” să li-se dele lemne din pădure și să mai pășuneze vitele lor în venitor în pădurea aceea.

Eu: Cine-s „frații”?

El: Noi făcînd pocăință și îmbrătoșînd legea lui Christos, nu mai cunoșcem părinți, frați trupesci, neamuri etc., ci „frații” noștri sînt aceia, cari s'a înțors și nu mai păcătuesc: nu sudue, nu se îmbată și nu lucră Dumineca. căci: „*Fericit bărbatul, care n'a umblat în sfatul necredincioșilor și în calea păcătoșilor n'a stătut și pe scaunul pierdătorilor n'a ședut: ci în legea Domnului voia lui și în legea lui va cugeta ziua și noaptea*” (Ps. 1, 1—2). Apoi în sfînta Scriptură ss. apostoli „*Frați*” numesc în mai multe locuri pe credincioșii lui Christos și chiar și Dvostre preoști, când conveniți, v' numiți „*frați*.”

Eu: „*Frații*” făcînd odată pocăință nu păcătuesc? sfînta Scriptură zice: „*Er de vom zice, că păcat nu avem, pe noi înșine*”

Ca o mântuire divină, ca o mână trimisă de Dumnezeu apare, Christos cu biserica lui. O aruncătură de ochi peste viața ei de la naștere și până în timpul de față, ne va convinge, că încă nu e pierdut totul. Biserica, această sentinelă veghiătoare a păzit și apărât de atâtea ori societatea de corumpere și peire. În zilele tinereții ei cu o admirabilă înțelepciune și tact nimerit, reușește să colonizeze ținuturi deșarte cu popoare păgâne, nomadice; nobilizează moravuri, dedă popoare la viață constituțională. Și biserica aceea stă încă și azi în deplină splendoră și lumină. Ea a străformat odată lumea și dacă azi, puterea ei e tot atât de mare, ca și pe vremea, când Europa se cheama „imperiu roman păgân,” e mai pe sus de ori ce îndoielă, că punându-se în luptă cu necredința modernă va învinge dacă nu azi, dar totuși va învinge.

Și se va pune în luptă. Pentru că biserica e o instituție divină și are menirea de-a veghea peste drepturile și bunele relații spirituale și materiale ale popoarelor. Când drepturile se calcă, când relațiile se conturbă, ea are sflută misiune, dar și mai plăcută datorită de a restabili echilibrul.

Că și de astă dată va învinge necredința e sigur, dar că va învinge mai iute sau mai târziu — acesta atârână de la luptătorii ei, de la preoți. — Și iată, că deja armele preoților strălucesc pe câmpul de bătăie.

Îs de admirat înbătăia această, preoții Germaniei. . . Preoțimea această, până când arată poporului calea către cer, nu-și uită nici de lipsele lui materiale. Acești preoți zelose și-au concrețit destinele nu mai mult de 794 societăți de sodali, pe steagul cărora e scris „Dumnezeu binecuvîntă munca cinstită.” Er numărul membrilor se urcă la colosalul număr de 80.000. Optzeci de mii bărbați tineri, elementele cele mai periculoase

ale societății, punându-se la adăpostul păstorilor sufletești se obligă a servi lui Dumnezeu și a fi de folos omenimii, iar socialiștilor le răspund: „Dumnezeu binecuvîntă munca cinstită.” — Iată ce pot să isprăvescă preoții înarmați cu arme spirituale. Iată rodul „societății” și al virtuților. . .

Nu cu mai puțină însuflețire, dacă nu cu atât succes se continuă lupta în Franța, Spania, Portugalia etc. . . Lupta s'a încins pe toată terenele. . .

Nu mai în o singură țară adorm încă toți, iar noi, cari din destinul sorții încă sîntem filii acelei țări, în fața acestor propovăduiri mincinoase, să ne apropiem de noi înși-ne și să vedem cum stăm.

Despre noi.

Sîntem un popor mic, dar în concertul celor alalte popoare din patrie totuși destul de numărös. Vitregitățile timpului în decursul existenței noastre de 17 veacuri în pămîntul acesta, ne-au dăruit neconținut cu celea mai fatale lovituri ale sorții. . . Fost-au timpuri, când cu năvala treceau peste noi sireaguri de popoare nomadice și barbare; și s'au lăntuit ispitele diavolești amăgindu-ne cu lăpădare de credință, de lege; ba au venit mai apoi și vremurile acele, când de dreptul cel mai elementar am fost despoiați de libertatea individuală.

Dacă deschidem istoria neamului nostru, e mirare, că după atâtea încercări de ispită și momeli și drepturi usurpate, mai stăm încă. . . Mai stăm încă, dar cum?

Dacă a fost cândva mai critică situația morală și materială a poporului nostru cea din zina de azi tot pe atât de mult trebuie să ne deștepte temeri îngrijitoare — ba putem zice, că atentatorii la trunchiul arborelui nostru au sgăriat deja rădăcinile cele mai viguroase: biserica.

Peste tot prevedinței dumnezeesci avem de-ai mulțami, că trăsese încă în poporul nostru credința în Dumnezeu. Dar în aceeași vreme trebuie să recunoștem că curajul pentru cuvîntul lui Dumnezeu, pentru legea sfântă a scăzut și pe ici colo sîmînța necredinții e aproape de-a incolți. Pentru că valurile necredinții s'au lătit deja peste toate unghiurile pămîntului și de altă parte, inteligența noastră, dacă nu a îmbrăcat definitiv hainele necredinții moderne, apoi la tot cazul e foarte aderentă oportunismului.

Scade moralitatea, căci francmasonismul se apropie cu pași cutezători, și scade pentru că situația materială a poporului nostru e aproape de ruină.

Și cum stăm cu situația materială? Dacă nu e ruinat încă poporul, apoi e sigur că lasat pe calea care-o bate, va urma inevitabil ruina. Să lasăm la o parte, că toate pretensiunile timpului de azi să rezolvă pe contul pungii țărănești, dările enorme ce îl ating până la oșe; — ci să relevăm numai atîta, că ignoranța și neorientarea îl leagă de punga usurarilor fără de suflet, că dragostea și bunăvoința, ce i-se arată din partea strainilor, îl exploatează toate isvórele de venit și să mai adaugem încă favorurile țării, scutul legii? . . Pe ici pe colo s'au mai încuibat și unele pasiuni „domnești,” — iar francmasonismul și puterea legiuitoare mână în mână îl dărăburesc pămîntul, pentru că scie că dependența materială aduce cu sine slăbiciunea convingerilor.

Socialismul stăpănesce inconștient și poporul nostru. Să așteptă numai ocaziunea când să erumpă. Și cu atât e mai lungă răbdurii lui, cu atât va fi mai puternică erupția.

Trunchiul națiunii îl formeză poporul când piere trunchiul inevitabil trebuie să piară frunza și ramul.

„ne înșelăm și adevăr nu este întru noi” (1 Ioan 1. 8) „că nu este om pe pămînt, care să fie viu și să nu păcătuiască” (Ecles. 7. 21.) și „că de șapte ori va cădea dreptul și se va scula” (Prov. 24. 16.) Ce zici la acestea? Ori dór „frații” sînt mai buni de cît aceia, pe cari sfînta Scriptură îi numește drepti, cu toate că de șapte ori în zi păcătuesc?

Eu: Și noi păcătuiim, dar recunoștem păcatul, pe când alții nu recunosc, că fac rele și „cel fără de lege de se va întorcede de la toate fără de legile sale, cari le-a făcut și va păzi toate poruncile mele și va face dreptate și milostenie cu viața va trăi și nu va muri.” (Ez. 18. 21.)

Eu: Din împrejurarea, că cineva păcătuiind nu-și bate peptul și nu strigă în gura mare descoperindu-și fapta rea nu urmază, că nu-și recunoșce păcatul, căci și în acuns poate să recunoască păcatul: „cu lacrimile mele așternutul meu voi uda” (Ps. 6.) și recunoșcerea pururea poate fi în inima lui: „că fără de legea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea” (Ps. 50.) sînt drepte acestea?

Eu: (nu răspunde.)

Eu: Al cui sîntem noi?

Eu: Al lui Dumnezeu.

Eu: Sîntem așa dora filii unui și același părinte „un Dumnezeu și Tată tuturor” și așa sîntem toți frați.

Eu: Așa este, dar sfînta Scriptură numai pe cei de o credință îi numește frați.

Eu: Bine au făcut creștinii din Corint, că s'au divizat în 3 părți, unii ziceau, că sînt a lui Apolo, alții a lui Paul, er alții a lui Petru și dacă n'au făcut bine și așa au păcătuit, cum vine sfîntul Paul, că în epis-

tola adresată lor, deși n'au fost de aceeași credință, totuși îi numește frați pe toți și frați numește pe Evrei în epistola adresată lor, deși din cuprinsul ei scii, că unii să legaș mai mult de ceremoniile legii vechi, de cît altelele nouă? Așa dară nu stă ce al zis.

Eu: (nu răspunde.)

Eu: Să ne întorcem înse la întrebarea Dtale privitoare la lemne și la pășunat. Te-ai rebotezat Dta?

Eu: Da.

Eu: Ca prunc ai fost botezat?

Eu: Da.

Eu: „Un Domn, o credință, un botez” (Efes. 4.) zice sfînta Scriptură și ast fel botezul nu se poate repeți și dacă totuși ai făcut-o ai ieșit din sîmni bisericii gr. cat.

Eu: E drept, că m'am botezat de nou, dar această am făcut-o pentru că prin păcate am spurcat botezul cel mic.

Eu: Din sfînta Scriptură ți-am arătat, că numai un botez este și acela nu se poate repeți, că nu este botez mare și mic, dar spune-mi că după priceperea Dtale botezându-te a dóna óră: luând botezul cel mare, după ce ai recunoscut, că și acum păcătuesci, prin păcatele făcute în urma acestui botez, nu-l spurci din nou, cel puțin de 7 ori în zi și spurcându-l pentru ce nu te botezi, dacă nu de 7 ori în zi, cel puțin odată?

Eu: (tace.)

Eu: Fiindcă nu răspunzi, cred că recunosc și recunoscându-ți greșala te întorci iar în sîmni bisericii?

Eu: Nu recunosc, că am făcut rău.

Eu: Ești încăpăținat. Credința Dtale nu e credința noastră și învățătura bisericii gr. cat. Ca să isprăvim înse cu întrebarea Dtale, te întreb, că pădurea, din care voiesci să primești lemne și să-ți pășunezi vitele a cui e?

Eu: A bisericii gr. cat., a cărei greutate noi și părinții noștri le-am purtat, pentru ce și avem drept la ea.

Eu: De vreme ce însuși recunosc, că e a bisericii gr. cat. Dta n'ai nici un drept la ea și n'are nimé. Dacă ai contribuit la greutatea ei până ai fost membrul ei, ea ți-a dat însuși, deși n'a fost datore să-ți deie, acum înse ieșind din sîmni ei, cu atât mai puțin ai pretensiune față de ea.

Eu: Dacă nu mi-se face parte, atunci biserica nu ține învățătura sfîntei Scripturi, care ne învață, să ne iubim și să fim cu bună credință: „cu trezvie și cu dreptate și cu bună credință să vețuim în veacul de acum” (Tit 2. 13.)

Eu: Frate! biserica tocmai prin faptul, că nu te va împărtași din avutul său până stai departe de ea, arată dragoste față de ai sel. Scris este „să nu dai cănilor pâinea din gura filor” și sfînta Scriptură ne îndemná să fim nu numai cu iubire și cu credință, ci să fim și drepti: „Păzesce neretutatea” (Ps. 36) „că dreptatea nemuritoare este, er nedreptatea morții slujesce” (Int. Sol. 1. 15) și în mai multe locuri laudă pe cei drepti și-i fericesce: „Dreptatea ridică neamul, iar păcatul face pe popore misere” (Prov. 14. 34) — Dta în chipul filor rîi batjocoresci sfînta biserica, care e mama noastră; și când scii bine ce e răspata și pedepsa fiului ce batjocoresce și grăiesce de rău pe mamă, viu și-i ceri

În câteva cuvinte avem depins fidel chipul societății noastre. În fața inamicului, care se apropie, stăm slab. La întâia ciocnire vom depune armele. Necredința modernă va stăpâni, iar călăuză noastră de atâtea veacuri credința în Dumnezeu va trebui să cadă... și căzând credința în Dumnezeu, pere fără îndoială societatea noastră, națiunea, căci în urma unui destin al vremurilor la noi nu se pot despărți biserica de națiune.

Aieva, atât de rău să ajungem? Nu-i vorbă, că dacă nu dorim să ajungem aci, ne trebuie oțelire. Starea această de lucruri trebuie schimbată. Semința necredinței, ce vrea să prindă rădăcini, trebuie pustiită, sentimentul religios întărit. Mai mult, când valurile necredinței moderne vor năvăli cu totă furia, să stăm neclintii, gata de atac. Dar spre această se recere regenerare, atât morală cât și materială... Inse unde e regeneratorul?...

Ca tot de atâtea ori rolul acesta măret dar impunător, i-se revine bisericii. Biserica, acel stîlp nebiruit, care a fost atăcat de atâtea dușmani ai vremilor de demult dar fără succes; biserica, aceea chea neînțeleasă, care de atâtea ori a încuiat dinaintea răpitorilor credința și legea și limba și tradițiile strămoșești, ce nouă ne-au fost și ne sînt atât de scumpe. — În deplina conștiință a misiunii sale sublime, e gata de a reîncepe opera regenerării întărirea noastră morală și materială. Dar se va învoi societatea? trebuie să se învoiescă și să ceară întrevinerea ei.

Noi sîntem poporul acela, care în biserică am născut, am crescut, am progresat, prin biserică trăim azi.

Când fi se incurcă în miserie, nu alérgă la mamă? Sau când fi se departă de sinul plin de iubire al mamil, nu sângerează pieptul ei și uitându-se pe sine însa-și

alérgă să și-i recâștige? Și azi, când întunerecul și necredința dacă nu au abătut încă pe căl rătăcite poporul credincios dar de sigur că-l va seduce, ea va sta nepăsătoare și în loc de a-l întări cu hrană sufletească și trupescă, îl va lăsa flămând și seteos, ca mai ușor să fie sedus? Când curentii principiilor moderne, vor să facă din fi el tot atâtea dușmani și furi, ea să nu și-i cucerească de cu vreme, ca ținând la olaltă mai tute să bată inamicul; care o amenință de pe acum?

Iată regeneratul mare și impunător, iată că biserica e chemată și acum a concurge cu grabnică medicină de-a vindeca și feri de putrezire, pe tunde încă morbul nu s'a estins.

Dacă însă pe un moment, ne întorcem privirile la preoțime căci vorbind despre biserică ca unicul regenerator al omenirii, nu putem să înțelegem aci de cât pe preoți deci când ne întorcem la preoțime, care singură e chemată spre această operă mare, vrînd nevrînd simțim în inimile noastre un fel de temere serioasă, de îngrijorarea mută.

Cum așa? Preoții noștri, cei plini de zel și însuflețire, să nu mai fie azi la culmea chemării lor? Să fi declinat de la misiunea sublimă, ce li-s'a destinat din vremuri? Să nu mai aibă la inimă binele sufletesc și trupesc al celor concrezuți lor?

Nu credem; dar credem că împrejurările actuali pe nevrute și involuntar au abătut-o încâtva.

Ba sînt unii, cari susțin, că preoțimea noastră ar fi cuprinsă ca de o bubă rea, de bola materialismului, nu mai nuzesc a fi reprezentanții și apărătorii poporului, își închid ochii ca să nu vadă starea lui deplorabilă, își nstupă urechile, ca auzind să nu audă vaerul și suspinul lui — consequenter, că a devenit incapace de ori ce acțiune. E inevitabilă peirea.

De acestea să cetesc multe multe prin ziarele noastre la adresa preoților... Dar să ne mângăiem cu aceea, că toate aceste provin sau de la cei ce nu ne cunosc, sau de la nepretini de aceea, cari au dat deja mîna cu necredința și prin urmare înșiși trebuie vindecați.

Să le lăsăm toate aceste la o parte și să trecem înainte.

(Va urma.)

Revistă politică.

Afaceri interne. Au crezut și Kossuthiștii, într-o clipită de amărăciune, că poate s'ar face mai grozavi, dacă ar începe cu obstrucția, imitând pe cei din Austria. În loc de grozavi s'au făcut ridicoli: toți vorbitorii insinuați la discursuri nesfârșit de lungi au rămas acasă și așa proiectul de indemnizare s'a votat. Nécazul e că opinia publică îl acuză pe Kossuth, că a cedat lui Széll și a indemnizat pe cei din partida sa să tacă. Se zice, că Széll i-a promis că lista civilă nu se va ridica și pentru anul 1902, după cum se plănuișe și că proiectele militare nu vor fi aduse în desbatere de cât după vacanțele de Crăciun. Cu promisiunile acestea, gura obstrucționiștilor a amuțit. În contra acestor acuse răspunde Kossuth Fer. declarând, că obstrucția a voit să se facă nu contra proiectului de indemnizare, ci contra Austriei, căreia a voit să-i arete, că Széll nu poate face chiar tot ce i se poruncește, de ore ce Kossuthiști îl împedecă. Faptul relevat de unele ziare opoziționale, e, că Széll cochetază bucuros cu Kossuth, și când are nevoie de ceva, îl cere serviciile.

avutul ei. Să zicem inse, că ce ai făcut, ai făcut, din convingere și așa după sfîntul Paul nu e păcat, nu ai să te superi chiar nici în casul, când averea ar fi a Dtaie, de ore ce Domnul zice, că dacă îți la cineva căputul să-i dai și cămașa.

El: Și dacă te silește mergi un chilometru, să mergi doi. Vom vedea!

Unul din ascultători: Răspunde dacă scii. La primăvară îți voi ara un pămînt pe sama mea, să ved, ce vei zice?

El: Cum ai ajuns Dta, să te faci „pocăit”?

El: Am fost bolnav mai multă vreme, când am cetit sfînta Scriptură, unde am vădut atâtea învățături frumoșe și bune, despre cari în biserică nu mi-a predicat nimenea. Am vădut cât de des ne chiamă Domnul la pocăință și tot nu să îndreptă omenimea. „Pocăiți-vă,” „întorceți-vă.” Am cetit în sfînta Scriptură despre pedepșele înfiorătoare, la cari vor fi judecați cei ce nu țin pocăință. M'a pătuns frica, despre care ne învața sfîntul Luca în c. 7 v. 16 și temîndu-mă „de cel ce are putere, să arunce în gheknă” m'am pocăit.

El: Că te-ai pocăit ai făcut foarte bine, dar ai păcătuit atunci, când ai nescocit adevărata învățatură a bisericii, care încă ne învață și ne demândă, să ținem pocăință, să ne întorcem pe căile plăcute lui Dumnezeu, de pe cele păcătose; în aceeași vreme inse ne învață și ne demândă, să credem tot, ce ni-s'a descoperit, ér nu numai ce ne vine bine la socoteală, cum faceți „pocăiții.” Domnul zice „învățându-i să păzescă toate câte am poruncit vouă” Spune-mi, de unde vă scoteți învățatura?

El: Numai din sfînta Scriptură.

El: Scii credeul? Și ce zi cinstesci?

El: Scii și-l și zic. Cinstesc Dumineca.

El: Credeul nu se află în sfînta Scriptură, pentru ce-l zici? Și sfînta Scriptură ne poruncește ca Sămbăta s'o cinstim, pentru ce nu cinstesci ziua această?

El: (Nu răspunde).

El: După ce ev. Ioan scrie: „că sînt și alte multe, cari le-a făcut Isus, cari de s'ar fi scris câte una, nici în totă lumea mi-se pare, că n'ar încăpea cărțile, cari s'ar fi scris” ce cugeti că întregă învățatura lui Christos se află în sfînta Scriptură?

El: Nu se află totă, dar câtă se află e de ajuns, ca creștîndu-o omul să se mîntuiască.

El: A zis Domnul cătră ss. Apostoli, să scrie învățatura și faptele Lui și toți Apostolii au scris?

El: Nu, le-a zis să scrie, ci să propovădiască. N'au scris toți.

El: Ore aceia, cari au scris n'au predicat numai cele scrise de ei și aceia, cari n'au scris, n'au predicat nimic?

El: Toți au propovădit și altele și ceialaltă încă au împlinit porunca Domnului.

El: Dacă s'au predicat, învățături și fapte, ce nu-s scrise în sfînta Scriptură, aceia căroră li-s'a predicat n'au putut scii numai cele scrise?

El: Au putut scii și altele.

El: Avut-au ss. Apostoli ascultători și dintre ascultătorii ale-sau predicatori?

El: Da.

El: Acum dacă ss. Apostoli au predicat și altele afară de cele scrise și dacă aceia, căroră le-a predicat, le-au spus altora, după zisa lui Dumnezeu, că „întrebă pe tatăl tîu și-ți va spune fie; pe străbunii tîi și-ți vor povesti fie,” — nu sîntem noi datori

să credem și acele, ce nu s'au scris de apostoli, dar întregi ne-au venit nouă?

El: (Nu răspunde.)

El: „Pocăiți” de și ziceți, că vă țineți numai de ceea ce e în sfînta Scriptură, nu aveți drept, minții.

El: Dacă mințim, mințim lui Dumnezeu.

El: Tot așa poate răspunde și cel ce omără. E drept că învățați, cum că botezul numai așa e bun, dacă omul mai întâiu crede și apoi se boteză?

El: Acesta o învață și sfînta Scriptură: „cel ce va crede și se va boteza, mîntui-se-va, ér cel ce nu va crede osîndi-se-va.” „Pocăiți-vă și să se boteze unul fie care dintre voi.” Filip a zis cătră famen, că numai așa îl va boteza, dacă crede din totă inima. Sfîntul Petru a botezat ca la 3000 suflete, după ce au crezut. Din toate acestea se vede, că omul trebuie să credă mai întâiu și se facă pocăit, apoi să se boteze.

El: Acestea toate-s adevărate și biserica noastră le și observă, când un om mare trece de la păgânism ori judaism în sinul ei, postesce, ca acela să scie adevărurile de credință. — Dta ai zis la începutul vorbirii noastre, că pentru aceea te-ai botezat a doua oră, pentru că prin păcate ai spurcat botezul mic. Botezul acela inse, dacă vom lua numai cele aduse acum din sfînta Scriptură, nici n'a fost botez, pentru că atunci n'ai putut crede, nici n'ai putut face pocăință.

El: Nici n'am avut lipsă de acel botez atunci, fiind că n'am avut păcat. A pruncilor e împărăția cerurilor; după zisa Domnului și dacă e a lor nu pot să aibă păcat.

(Va urma)

Peninsula balcanică. Rusia și Austro-Ungaria lucră prin trimișii lor din Constantinopol, ca guvernul turcesc să grăbescă cu introducerea reformelor în provinciile supuse și mai ales în Macedonia, pentru că e teamă, că la primăvară va izbucni o rescălare generală a populației ortodoxe. În Macedonia, de o cam dată e împedecată ori ori ce acțiune de revoltă, de ore ce provincia întrăgă e formal inundată de armata turcescă. Sultanul a promis să introducă unele reforme și a și lăsat să se pregătescă un proiect, dar ceea ce vrea să facă Sultanul e așa de puțin și așa de neindestulitor, cât nime nu crede, că prin acelea se va aduce o îmbunătățire simțitoare.

O delegațiune de macedoneni a ținut mai multe consfătuiri în Viena, la cari au luat parte și câte un reprezentant Bulgar, Sărb, Albanez și Armean. Ei au avut de gând să organizeze întruniri publice, dar nu li s'au conces.

Semnificativ e, că de când cu visita regelui României făcută prințului Ferdinand al Bulgariei, acest din urmă se arată foarte atașat României așa cu prilejul serbării luptei glorioase de la Plevna, prințul Bulgariei a adresat o depeșă Regelui Carol în care asigură România și pe domnitorul ei de eterna recunoștință a Bulgarilor. În același sens scriu și ziarele bulgare, deci evident, că este ceva în aer, care îngâduresce pe toți.

Correspondințe.

Din marginea Câmpiei.

— 1 Dec. n. 1902.

În 30 Oct. a. c. s'a ținut Sinodul de toamnă a tractului Turdei, în biserica gr. cat. din Turda-veche, sub presiunea Preaon. Artemi Codareea, protopop.

În ședința acestui Sinod, între alte obiecte de interes local s'a pertractat și statutele „Fondului subsidiar a preoților români gr. cat. din tractul Turdei.” cari după puține modificări, au fost primite cu unanimitate, și de present sînt susținute Preaveneratei Superiorității spre înaltă aprobare.

În urma unui articol apărut în „Unirea” și a unei corespondințe apărute în „Tribuna” din luna trecută, vedînd interesul, ce s'a deșteptat în sinul preoțimii față de acest fond, voiesc a aduce la cunoștința On. public cetitor unele părți mai însemnate, referitoare la înființarea acestui fond.

Scopul de care a fost condusă preoțimea tractuală, ca pe lângă fondul deficientilor și viduo-orfanal general, să-și înființeze un fond special, este ajutorarea preoților deficienti a preoteselor văduve pe cum și a orfanilor de preoți.

Scim, că în timpul din urmă s'a scris mult în toate ziarele române despre: ajutorarea preoților peste ore tot, și unde am ajuns? Acolo unde am fost și mai înainte. Preoțimea s'a ales cu mângâierea, că la începutul secl. al XX-lea s'a desbătut în ziaristica română „că ar fi bine să fie ajutați și bieții preoți” — alt ceva nimic.

Deci, când preoțimea tractuală a luat inițiativa pentru înființarea acestui fond, a fost condusă de idea, că până când vom fi noi preoți ajutați de alții, să ne ajutăm noi pe noi.

Spre atingerea scopului vor servi de mijloce: interesele capitalului format din taxele anuale ale lor membri, pe cum și donațiunile, ce se sperază în viitor de la binefăcători; foloșele ce se vor câștiga prin conlucrările deosebite a le membrilor ei (§. 3).

Membrii sînt de trei categorii:

1. Membru fondator, care solvesc odată pentru tot de una 250 cor.

2. Membru ordinar, care solvesc: a) Taxă de înscriere 50 cor. odată pentru tot de una (să pôte solvi în decurs de 2 ani).

b) Taxă anuală de 10 cor., în decurs de 20 ani.

3) Membru onorat pôte fi ori care binefăcător (§. 4)

Dacă membrii fondatori, cari au solvit numai o parte din taxa statorită în §. 4 și în decurs de 2 ani nu vor solvi taxele restante își pierd toate drepturile la beneficiile fondului (§. 7).

Acei membrii, cari în intervalul până la 10 ani de la înființarea fondului, s'ar strămuta în altă parohie, ce cade afară din districtul protopopesic al Turdei, și dechiară, că voiesc a repăși din stăutul reuniunii, au drept a pretinde $\frac{1}{2}$ din taxele anuale solvite; ăra dacă acesta s'ar întâmpla până la 20 ani vor avea dreptul a pretinde $\frac{2}{3}$ părți din suma taxelor solvite (§. 9).

Din contră, dacă nu dechiară a repăși și vor satisface obligațiilor din §. 4, le compet toate beneficiile.

De la §. 13 — §. 22 e vorba de administrațiunea fondului, ăra de la §. 22 — §. 26 la distribuirea beneficiilor.

În urmă se face amintire, că această reuniune se va privi de disolvată, când membrii s'ar reduce la numărul de 5. — În cazul acesta „fondul subsidiar al reuniunii” va trece sub administrația Preav. Consistor metropolitian gr. cat. de Alba-Iulia și Făgăraș, cu mențiunea, de a se distribui din interesele fondului stipendii: fiilor, nepoților și strănepoților, cari vor dovedi, că sînt descendenții preoților, cari au contribuit la întemeierea acestui fond, și vor produce testimoniū bun, și vor dovedi purtare morală bună.

Preoțimea tractuală e convinsă, că prin înființarea acestui fond, nu a pus bază la „munți de aur,” și pôte și peste zeci de ani, nu va fi în stare a acoperi în de ajuns toate lipsele celor competenți, dar cei puțin va fi linișcită în conștiință, că a făcut, cât a putut și că văduva și bieții orfanii de vor primi un ajutor cât de bogat la an, și acela va fi în stare să stergă o lacrimă din cele multe vărsate sub povăra greutăților.

După ce statutele vor primi clausula de aprobare, se vor tipări pe spesele fondului și se vor da publicității în întregimea lor, ăra comitetul, ce s'ar constitui într'o ședință sinodală îndată își va începe activitatea sa.

N. P. R.

Noutăți.

Maiestatea Sa Monarohul după cum se anunță din Viena e deplin restaurat, după o mică operație, ce i s'a făcut, și în cel mai scurt timp își va strămuta reședința de la Schönbrunn la Burg.

Episcopul Aradului. Mai toate ziarele din capitală vestesc, că în ultimul consiliu de ministrii, Wlassics a propus, să nu se recomande Maiestății Sale întărirea lui Mangra, alesul Episcop la Arad. Maiestatea Sa a respins întărirea lui Mangra, și a ordonat alegere nouă.

Scrii literare. Iubitul nostru poet George Coșbuc, a scos un nou volum de poezii, sub titlul „Ziarul unui Pierdevară.” În versurile acestea se cântă mai ales împliniri din războiul pentru independență. E același vers ușor, aceea limbă dulce, aceeași gândire senină, care o întâlnim în toate scrierile marelui poet. — Cu 1 Ian. 1903 o nouă revistă literară va apărea la Sibiu. Redactorul și numele revistei sînt până acuma necunoscute. — „Calicul” cunoscutul ziar umoristic va reapăre cu 1 Ian. n. în broșuri lunare.

Masa studenților. De data această sîntem în plăcută poziție, de a înregistra frumoșe donațiuni făcute în favorul acestei instituțiuni atât de folositoare Cunoscutul avocat Dr. Zozim Chirtop din Câmpeni a spedit 100 cor. Artimon Blășan, preot Obreja și soția au dăruit 5 cor. în amintirea repans. Sabina Pop; Romul Rus, notar Tătărlău, tot în acest scop, 4 cor. Ioan Pantea, Riciu a colectat 2253 cor. Moise Brumboiu, Tobanul-vechiu, 2198 cor. Nicodiu Popoviciu, Sușanoveț, 6 cor. Eugen Răduț, Cerghizel 6 cor. Parochia Alba-Julia-Lipoveni, 10 cor. Dr. Pompeiu German, Șercaia, cor. 18 iar Nic. Mateiu, paroch în Chiheriul sup. a trimis 4 cor. „În semn de mulțămintă către Dumnezeu, că mi-a ajutat a servi la s. Altar 41 de ani, a convetni cu preotăsa 42 ani și mi-a dat viață de 69 ani. . . și mă promit, că de voi mai trăi, voi mai contribui.”

Iubileul independenței. Săptămăna trecută o delegație compusă din generali superiori din armata română, s'au prezentat înaintea regelui Carol, spre a-i prezenta drept cadou un obiect de artă, ca amintirea iubileului de 25 de la războiul independenței, obiectul oferit e o statueta de bronz, înfățișând pe un dorobanț cu arma la picior. Pe soclu sînt bas reliefurile, cari represintă trecerea Dunării, luptele de la Grivița și Smărdan. Regele a mulțumit în cel mai afectuos mod pentru această aducere aminte. Tot întru amintire luptei de independență Camera a votat cu multă însuflețire suma de 500 mil lei pentru ridicarea unui monument comemorativ în Bucuresci. Din partea sa regele a promis tot spre acest scop 250 mil lei iar primăria capitalei 100 mil. Ast fel suma disponibilă spre acest scop se ridică la cifra considerabilă de 850 mil. Camera a votat suma de 500 mil în mijlocul unei însuflețiri mari și în urma unei frumoșe vorbiri a preș. Pherekyde.

Aniversarea luării Plevnei a fost sărbătorită în mod strălucit e ultima, serbare. Dimineața s'au tras 21 salve de tunuri, s'a celebrat un serviciū divin în biserica sfintului George, la care a luat parte Regele Prințul ministrii și ofiterii superiori. După serviciul divin trupele au defilat înaintea regelui, care a rămas foarte mulțumit de ținuta lor. S'a dat la Palat un prânz la care regele a rostit un călduros discurs pentru armată. S'ara a fost reprezentație de gala la teatru național, unde a fost de față Curtea, întrăgă și un public numeros și distins.

Necrolog. † Teodor Julian paroch gr. cat. în Frata a adormit în Domnul la 12 crt. în al 77-an al vieții și al fericeitei sale căsătorii a 48-lea.

Odihnescă în pace!

PARTE SCIINȚIFICĂ-LITERARĂ.

Alexandru Papiu Ilarian.

(27 Sept. 1828—23 Oct. 1877.)

(Continuare.)

Epistola lui Papiu este foarte caracteristică pentru sentimentele sale naționale. Se vede din ea apriat, ce aștepta Papiu după revoluțiune de la guvern și domnitor pentru națiunea sa: nu cu decorațiuni, nu cu medalii de aur și de argint: voia el, să se remunereze victimele Românilor, și credința lor către tron, ci cu drepturi și libertăți, căci pentru aceste lucruri s'au bătut ei și și-au vărsat sângele pe câmpul de luptă.

Împins de dorințele sale naționale, când în 1850 ajunsese în publicitate hotărîrea monarhului — ținută multă vreme în secret — de a se decora peste 60 Români din Transilvania, foști prefecți, tribuni și alți puțin inteligenți, pentru meritele lor către casa domnitoare, cu medalii și cruci de aur și argint, Papiu este neîndestulit, și sub impresia neîndestulirei sale scrie lui Barițiu epistola mai înainte memorată. În care îndemnă pe acesta, și prin el și pe alții, că „dacă mai este în ei iubire și credință către națiunea născăgită“, atunci să nu primescă aceste medalii pe peptul lor, „care i-au spus de atâtea ori glonțului dușman.“

Pe cum apare din epistola lui Papiu, în Viena mai erau încă și alți Români, cari nu voiau să primescă decorațiunile monarhului, căci — ca să zicem cu ale sale cuvinte — „nici un argument, nici o cauză nu aveau, pentru care să le potă primi un Român adevărat, dar erau, o sută și o mie de cauze, pentru care nu le puteau primi aceste medalii.“

Fie care își espunea cauzele sale așa, după cum el pricepea, și Papiu ni-le spune toate cu mult interes în epistola amintită.

Unii ziceau, că „medaliile sunt lucruri copilărești, care se cuvin parviștilor și majorparviștilor.“

Alții considerau medaliile ca niște semne, mijloce de a corumpe pe omeni, și pentru aceea ei credeau, că „nici un om de omenie ast fel de semne de corupție nu pôte purta pe petul său.“

Erau și de aceia, cari spuneau, că „medaliile, cu care s'au decorat inteligenți, prefecți și tribuni etc., sînt prea mici pentru meritele celea mari ale Românilor“, și că „este batjocură pentru Român, ca un Iancu, Axente etc. să pörte medalie asemenea cu Lederer maisterul din Sibiu, și cu ungurul Gelei din Abrud, cu care s'au bătut.“

În fine alții aflau, că „este batjocură, ca Iancu după atentatul făcut, Axente după arest, toți prefecții și tribuni după deosebitele batjocuri, acum să se decoreze cu niște medalii, care se dau căprarilor și gemeinerilor.“

Așa rezona o parte a Românilor pe la anul 1850 despre decorațiunile împărătesci; ori în ce formă s'ar presinta părerile acestea, ele sînt semnele nemulțămirei obștesci. Nime nu era îndestulit cu rezultatele revo-

luțiunii. Dar nime nu motiva cu atîta tărie deșertăciunea acestor decorațiuni, ca însuși Papiu.

După ce a spus starea sufletescă a unor Români din Viena, în punctul acesta, ast fel continuă către Barițiu:

„Iară noi să zicem așa: Noi și voi și toți Români cel bun nu le primim, dară nu pentru aceea, că ar fi prea mici, pentru că dacă sînt de la Împărat pentru merite, nu facem deosebire între mici și mari, dar nu le primim, pentru că noi ne-am bătut și ne-am vărsat sângele pentru Împăratul și pentru drepturile națiunii, iar nu pentru stele și monete.“

„Acum vedem, că dacă tronul este întărit prin sângele al vre-o 40.000 de Români neisși și prefacerea în cenzuse a vre-o 300 sate, dar cu toate acestea națiunea geme încă tot sub vechea tiranie, și se află acum într-o stare cu mult mai miserabilă de cât înainte de 1848. că încă atunci nu își cunoștea drepturile, acum și le cunoșce, au promise, le-au meritat, și-au periclitat averea și viața pentru ele, și totuși ei sînt denegați.“

„Cum putem noi dară a ne înfătoșa cu cruci și medalii, cu semne de sərbători înainte orfanilor, înainte părinților fără fi, înainte satelor arse, înainte națiunii ce geme și grăbesce după avere și după drepturi meritate etc. ?

„Așa dară mulțămită pentru medalii, dar poftim, să se decoreze mai întâiu națiunea, apoi particularii.“¹⁾

Acestea le scria el lui Barițiu în privința decorațiunilor împărătesci, îndemnând pe Barițiu, ca atât el, cât și ceilalți Români decorați, în tonul acesta să răspundă comisarului districtual, care va da medaliile, ba chiar și guvernatorului.

Așa era el convins, că trebuie să răspundă toți Români bun, cari vor fi decorați. Așa voia el, să facă cu toții. Și ôre el cum a purces, când trebuia să i-se anine pe pept decorațiunea împărătescă? — Consequent în totă puterea cuvîntului!

Scim, că și el era între cei decorați și decorațiunea i-s'a dat pe calea autorității sale de la universitatea din Viena, în anul 1850, cu solemnitatea recerută.

În aula cea mare a universității erau conchemați în adunare publică atât profesorii, cât și studenții. Fiind toți de față se începu solemnitatea: decanul universității se adresa către un tîner român de 22 ani, cu statură mijlocie, cu ochi infocați, cu o înfățișare simpatică și demnă, și îi oferi în numele monarhului, o decorațiune drept răsplătă din partea acestuia, pentru atitudinea sa energică în decursul mișcărilor românesci de la 1848—9.

Cine era acel tîner? — Cine altul, de cât Alexandru Papiu Ilarian! El primi, ce e drept, decorațiunea, dar într'un ast fel de mod, cât pe toți îi puseră în uimire curagiul și principiile sale.

Când adevă i-se oferi decorațiunea, el într'o clasică vorbire, rostită în limba latină, spusé în plennul adunării, că „profundul

respect, ce-l are ca Român către înalta persoană a Împăratului său, nu-l permite a deconsidera și a respinge grația expresă prin decorațiune, dar trebuie să afirme sus și tare, că Românii nu s'au luptat, n'au sacrificat 40 de mil pentru decorațiuni sau interese particulare, ci pentru a să dovedii demni de drepturi și libertăți politice-naționale, alături și de o potrivă cu ori care altă națiune din monarhie: prin urmare, până când Românilor nu li-se vor acorda meritele și promisiunile drepturi și libertăți, el decorațiunea nu va purta-o pe pept, de cât în vâl negru.“²⁾

La auzul acestora, toți cei de față rămaseră ulmiți de curagiul estra-ordinar al înflăcăratului Papiu, care în felul acesta cuteză, să protesteze pentru națiunea sa înșelată. Tribunalul de la 1848 nici nu putea să vorbescă alt cum, căci sufletul său nici acum nu era mai puțin înflăcărat și entusiasm de viitorul națiunii sale: s'a manifestat ast-fel, cum numai Iancu a mai făcut între Români.

De aci încolo Alexandru Papiu figurează, până la îmbolnăvirea sa, ca un factor politic însemnat în viața noastră națională, în totă ună vremea și în tot locul.

Și acestor principii ei remâne, în totă cugetarea sa, peste întrégă activitatea sa, consecuent până în urmă, nimic lăsând din estra-ordinarul său idealism național. Ne convinge despre acesta activitatea sa politică și literară în toate fazele ei.

De aci înainte nu aflăm nimic în faptele, în creațiunile, în planurile sale, ce nu va fi țintit la acest singur și grandios scop: a deștepta și a lumina pe poporul român pentru a-l emancipa și a-l face stăpân peste sörtea sa.

Și spre a-și ajunge acest scop, el a îmbrățișat și a cultivat cu deosebire trei ramuri de sciință, anume filosofia, istoria și sciinței iuridice. „A cultivat filosofia, — zice Babeșiu — pentru a pötunde în adevărata natură a lucrurilor și evenimentelor; a cultivat și aprofundat istoria, pentru a cunoșce modul dezvoltării popórelor și pentru a-se convinge din trecut despre vigórea vieții poporului român, pe care el îi inbea peste toate, și pentru a cărui presinte și viitoriu el dorea să-pune toate silințele vieții; în fine a cultivat iurisprudența, pentru a fi în stare, să opereze activ în presinte, chiar prin statul public, spre binele și spre asigurarea viitorului.“³⁾

Cu scopul și gândul acesta întreprinde el prima sa lucrare istorică, înțelegem „Istoria Românilor din Dacia superiöră“, din care în 1851 și 1852 a și terminat primele două volume, rămânînd, ca celelalte părți să le continue mai tärziu, căci pe acelea vremuri terminarea unei asemenea opere era împreunată cu multe dificultăți, ba chiar și cu primejduirea libertății personale.

(Va urma.)

Prof. Dr. Ioan Rațiu.

¹⁾ Epistola lui Papiu către Barițiu din 28 Sept. 1850. În Bibl. Acad. Rom. Ms. 996 (Barițiu, Coresp. vol. 5.)

²⁾ Veđi Cuvîntarea funebrală a lui V. Babeșiu. Telegraful Român, 1877, Nr. 84.

³⁾ „Telegraful Român“, 1877, Nr. 84.

CRUMIRUL

sau

călăuzul prin deșert

de K. May.

(Continuare.)

Eu am aflat cu cale, a nu mă posta prea aproape lângă turme, ci din contră m'am retras atât de mult îndărăt, încât lumina focului nu mă mai irita și cu o singură privire puteam supraveghia întregă linia ce aveam să o păzesc. Aci m'am întins pe fole, cu pușca și cuțitul gata, și așteptam, ce avea să se întâmple.

Înainte de a pleca după carne, atât leul, cât și pantera merg mai întâi să bea apă. Atunci ambele animale urlă. Câmpia în „care domnul cutremurului de pământ“ își avea „palatul“ său, zăcea pe partea englezului; să putea presupune, că el va fi avisat și făcut atent prin urlatul leului. Poziținea mea, din contră, era mai periculoasă. Pantera, carea de bună samă mergea la apă deja la muntele Berburu, de unde nu i-se putea auzi vocea, venia apoi desigur târându-se fără nici un sgomot, așa că mă putea surprinde foarte ușor. Din fericire, vederea și auzul meu erau destul de agerite prin multele mele călătorii; afară de aceea mă credeam mult și în acei presimț neesplacabil; carele foarte adese-ori ne înscințeză despre apropierea unui pericol, pe care ochii noștri încă nici decât nu-l pot observa. Omul față de creatură este, în cele mai multe cazuri, cu mult mai bine pregătit, decum este el obișnuit a crede.

Ast fel timpul trecea în tăcere; acum — acum în sffrșit resună dincolo în depărtare acel durăit adânc, nedescriptibil, pe care arabul îl numește „Rrad“ (durăit) și care a dat leului numirea de „Sihdi es salssali“ — domnul cutremurului de pământ. „Domnul cu capul gros“ era la adăpătore și cu sinceritate regăscă, mărețea el înscința turmele, că este flămînd. Odată și de două ori se repeți urlatul, care nu să pôte asemăna exact cu nici un alt ton; apoi urmă tăcere,

A trecut un sfert de ceas; atunci — eu tresării înspăimîntat — resună de odată în apropiere vocea regelui animalelor, de de partea cealaltă a turmei. El nu putea fi mai departe ca de o mie de pași. Dacă ar fi fost pe partea de cătră mine, nici că mi-ar fi păsat, ast fel înse aproape tremuram de așteptare, ce va urma acum.

Oile se imbulzira și mai tare cătră olaltă; nici unul dintre animalele cele multe nu scoseră vre-un ton; chiar și câni păsrau tăcere. Frica de puternicul domnitor a cuprins pe toate vietățile. Eu ascultam fără să răsuflu. Atunci auzii încă un ton puternic scurt, încât pământul părea a să cutremura, și îndată după aceea un sgomot, ca și când cineva ar sări de sus pe pământ — un pocnet și părăit puternic, înfiorător, de ose, o pușcătură — și încă una, apoi să facu érași tăcere. Eu înse nu m'am putut reținea, ori cât era această de neprecaut; trebuia să știu cum stă lucrul.

„Sir Porcy!“ strigai eu tare,
 „Yes!“ resună de dincolo.
 „Nu ești rănit?“
 „Nu.“
 „A fost aci?“
 „El însuși!“
 „Ce a luat cu sine?“
 „O cămilă tânără.“
 „L'ai nimerit?“
 „Așa cred!“
 „Rămâi acolo! Pôte să fie și femeiușca sa cu el!“
 „Well!“

Așadar bătrânul David Percy n'a făcut pușcătură bună. Cum s'a întemplat acesta? El era doră de alt cum foarte sigur! Dacă acum și eu pătam ast fel, ori nici nu ajungeam să pușc, atunci noi, cei doi vânători increzuți, eram blamați pentru tot de una înaintea acestor beduini!

Și ore într'adevăr n'aveam să ved nimic pe partea de cătră mine? Dar ce a fost acesta? Mi-am pus urechia la pământ. Într'adevăr! Am auzit un sgomot, asemenea aceluia, ca și când cineva, într'o presă-care depărtare ar trage repede cu un baston preste jalușiele închise ale unei ferestri. Acest ton îl cunoșcem. L'am auzit într'alte părți, când jaquarul își începé exercițiunea sa nocturnă și în depărtare mare își exercita vocea. Să înțelege că în apropiere ea are cu totul alt sunet.

Era ore acesta pantera, carea se cobora de pe muntele Berburu? M'am tras și mai mult îndărăt, pentru a fi în umbră adîncă. Trecu un sfert de ceas, încă unul și încă unul.

Nu este lucru ușor să stai timp atât de îndelungat cu nervii încordați. M'am înșelat? Ori pantera s'a îndreptat în altă parte? Ore urla-ya când va fi în apropiere? Dumnezeule, colo jos lângă cortul dintăii să mișcă ceva! Mi-am încordat ochii — ah, era un om, o statură femeieșcă, carea să ghemui în umbra cortului. Cine era? Ce căuta ea acolo?

N'avui timp să mă mai gândesc, căci în același moment simții în aer aceea penetrantă particulară, pe carea fie care animal răpitor o împărășie în jurul său, pe care înse numai acel vânător o simte deja de departe, carele a avut deja dese întâlniri cu ast fel de bestii. Mă uitai repede la o parte. Cerule! Cu o singură privire am cuprins două corpuri, cari să tîrăiau fără sgomot pe pământ. Unul se apropia, întors de cătră mine, spre vârful triunghiului; celalalt înse m'a observat deja și se îndrepta încet, încet spre mine. Pantera avea și o femeiușcă, amîndouă erau aci, de partea mea; răutăcioșe, astute, fără de a se trada prin vre-un ton, prin cel mai mic sgomot, au venit ele, adevărat ca panterele, adevărat că drăcește — Abu 'l Afrid!

Să înțelege, că n'avui timp mult de cugetare. Animalul era încă de vreo douăzeci de pași departe de mine. Eu zăceam întins pe fole. Am luat repede cuțitul între dinți, mă răzemașii încet pe cotul stîng, ridicai pușca și țintii.

Pantera observă această mișcare și se opri. Ridicându-se pe brîncile dinapoi, se apleca de partea dinainte. Ochiul cel mari

i-se roteau în văpaie galbină-verzue; ei deveniră mai mici, mai înguști și stiam, că în momentul, când ei mai formaș încă numai o linie, atunci ea va sări. Am țintit spre ochiul drept, am dat foc și în același moment m'am așteptat în sus și am sărit la o parte cu o ast fel de putere, încât nu m'am oprit, de cât numai la opt pași de la locul unde am fost zăcut,

Pușcăturei mele îi urmă un singur ton urlător, înse așa de cutremurător și îngrozitor, încât câni de lângă foc începură a chelalai de frică.

O singură privire mi-a ajuns să recunosc, că glonțul și-a făcut datorința — pantera era mortă.

Dar cealaltă? Me uitaiu cătră vârful triunghiului. Acolo stătea ea și se sgăia încóce, spre partea din-cătrău a auzit strigatul de mörte a soțului său. Ea se gândi părea că așteptă al doilea strigat. Acesta îmi dete timp să-mi reîncarc țevea golită. Apoi m'am tras și mai îndărăt și am înge-nunchiat. Să înțelege, că toate acestea s'au întemplat cu mult mai lute, de cum să pôte povesti aci.

Îmi țineam ochiul ațintit asupra inimicului al doilea, și numai pe o clipită mi-am aruncat privirea spre cortul dintăii. Me speriașii. Acolo era femeea, stînd drept în picioare și se uita la mine. Ce voia dînsa? Dacă o vedea pantera, era perdită! Și, într'adevăr, ea o văzu; începu a se mișca; se tîrăia spre dînsa. Să strig — să o fac atentă?

Atunci pantera se opri de o dată; a ajuns'o mirosul sîngelui. Cu trei, patru, cinci sărituri mari ea a fost lângă animalul cel mort. Un moment îl mirosi, apoi cu un urlat turbat se repezi asupra femeii. Eu alergai după ea, în sărituri mari. Nici odată în viața mea n'am mai făcut ast fel de sărituri. Cu o sută de pași înaintea mea, animalul ajunsese la femeie și o trînti la pământ; înse mulțumită lui Dumnezett, săritura i-a fost prea mare — el se rostogoli peste dînsa dincolo. La moment mă oprii, la moment se întörse și el spre jertfa sa, și la moment resună și pușcă-tura mea. Animalul tresări. A fost pușcătură periculoasă, pentru că era ușor de ușor să nimeresc pe femeie! El a fost înse nimerit; la lumina pușcăturei m'a și văzut! Scia, că eu am fost acela, care l'am rănit; nu mai dete atențiune pradei sale, ci se repezi spre mine.

(Va urma.)

=====

== CALENDARUL UNIREI ==

Atragem atențiunea binevoitoare a celor ce voesc se aibă acest calendar bun, că e spre epuizare. Doritorii de-al avea se grăbescă cu comanda căci mai tîrziu nu sperăm al pôte servi.

=====

Bibliografie.

A anarnt:

„Enciclopedia Română”, publicată din însărcinarea și sub auspiciile „Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român.” de Dr. C. Diaconovich, prim-secretarul Asociațiunii. Vol. III. Fasc. XXVIII (Prislop — Ricoșet).

Fascicolul apărut acum, după reluarea firului lucrărilor, se prezintă tot în aceleași condițiuni bune, ca și părțile de mai înainte ale acestei mari publicațiuni și cuprinde peste 1000 articole, anume restul lit. P. întrăgă litera Q și peste jumătate din lit. R.

Restul publicațiunii va cuprinde aproximativ încă 4 fascicule cu 7000 articole dintre cari fasc. 29 e pusă deja sub tipar, și ast fel lucrarea va fi pe deplin terminată în primăvara anului 1903.

Abonamentele să fac la W. Krafft în Sibiu și se primesc numai pentru publicațiunea întrăgă. Prețul de prenumărare pentru un tom broșurat cor. 20. legat cor. 23.20 (în România: lei 25.— resp. 28.50).

Andrei Bărgan: *Istoria școlilor centrale române gr. or. din Brașov, scrisă din incidentul jubileului de 50 ani al gimnaziului Brașov 1902.* Scrierea prezintă e opera voluminoasă de aproape 700 pag. în care autorul cu mult zel și răbdare a adunat toate datele trebuincioase, aprea face istoricul și a arăta chipul cum s'a dezvoltat instituttele de învățământ de la Brașov, cari ocupă un loc de frunte între instituttele noastre culturale. Istoria prezintă are alăturate la text mai multe ilustrații de a întemeietorilor, directorilor și profesorilor de la aceste școle, ca de pildă: Mitrop. Șaguna, George Bariț, Barac Gavr. Muntean, Almășan, Meșota etc. Întălmim în această scriere și o prețioasă statistică a școlărilor de la 1850—1900 întocmită după confesiune, naționalitate și locul născerii, apoi conspectul maturisanților, profesorilor și membrilor eforiei și la urmă ca adnexe 47 documente referitoare la istoricul școlilor. Felicităm pe dl prof. Barceanu de succesul realizat prin scrierea acestei opere de mare valoare.

Iosif Ioan Ardelean: *Buchetul metă, poezii.* Arad 1902 tipografia „Trib. popornului” pag. 217 prețul 1 cor. Versuri slabe ca concepție și lucrare, rime și metru negles, scriere fără nici o valoare literară.

„Sămăntorul”, Nr. 36. cu următorul sumar: În nemărginire din H. Ibsen, trad. de D. Anghel și St. O. Iosif. — Povestea Scălcuțelor. Z. Birsan. — Pastel. E. Cinchi — Geniu din Costanța. Ilarie Chendi. — Cîntec. Ion Birseanu. — În cimitir. Ioan Adam. — Cărți și reviste. * * — Răspunsuri. Red. Numărul 20 bani. Abonamentul 10 lei pe an.

Posta „Unirii”.

Am primit și achitam abonamentul de la: *Győ-Sz.-Miklós* pe timpul din 1/4 1902 până în 1/4 1903. Dr. C. Szombatság pe 1899 sem. 2 1900 și 1901 sem. 1. Reun. Repița pe 1902 pătrariul al 3-le Dretea pe 1899, 1900 și 1901 sem. 1. Chereș pe 1902. Botoșant P. Felix W. Abon primit până în 1. Iuliu 1903. Folia n'a mers din 1 Oct. a. c. La Iași am scris în privința restanții nrilor trecuți, dar nu am primit nici un răspuns. Vă rogăm a mijloci Sf. Vostre achitarea. Salutări respectuoase. *Milșel* pe 1902. *Vaidetu* (Orăștia) pe 1901. *Poporta* pe 1899. *Lăscuț* pe timpul din 1 martie 1901 până la 31/12 1902. Dreni quită pentru rațiunii servese recepisa postală. *Ascăleul-mare, Chechiș, Chechehata, Cs.-Gorbó, Gál-găsi, Poptelec, Sân-Mihail-deș și Vaidahaza* pe 1902. *Boș* pe 1898 și 1899. Ca cantantă servese recepisa postală. În restanță mai sunt anii 1900, 1901 și 1902. Ultima plătire a fost din adjunct în 1897. *Redia* pe 1901 sem. 2 și întreg an. 1902. Plătirea din 27 Mai a. c. s'a primit și achitat în posta redacțiunii mai târziu. *Bistrița* pe 1902. *Asnagiul-de-sus* pe an. 1897

și 1898. *Petrilaca-róm.* De la Cassa centrală am primit 13.67 cor. prin cari achitam an. 1901 și 1902 până în 28/2. *Aruncuta* pe 1902. *Jucul-superior* pe an. 1897 și 1898. *Mihalt* pe 1901. *M. Căpuș* pe 1902. *Copăcel* pe 1902. *Hodiș* pe 1902. *Șardul-ung.* pe 1902. *Soloveștru* pe 1902. *Nepos* pe 1902. *I. Popen.* *Veneția-de-jos* pe 1898 până la finea an. 1902. *Fărău* pe 1902. *Betă* pe 1902. *Somogtelen* pe 1901 sem. 2. *Urican*, pe 1899. *Capogna* pe 1902. *Oarța-de-jos* pe 1902 sem. 2. *Bucerdăa-grănoasă* pe 1898 și 1899. *Hădărău* pe 1902. *Chernecca* pe 1902.

Editor și redactor răspundător:
Aurel C. Domșa.

Inserate.

Premiat la Expuzițiunea internațională
din Chicago 1898.

fundată în anul 1847

pentru lucrări în

aur argint și bronz

BRIX &

Fabrica Cărții ces. reg.

proprietari ai emeii

(2) 12—12

de aur cu

coroană pentru merite

în Viena I. Dorotheergasse 5. pregătesc

LUCRURI BISERICESCİ DIN METAL

pe cum chivoturi, potire, cruci, felinare, candelabre

etc., cu pr. turile cele mai fine.

Cataloge ilustrate, desămănări, fotografii și prelininare se trimite la d. r. gratis. Să primise ori ce obiecte pentru aur, argint, ori ob-

ducere cu bronz, pe cum și ori și ce reparatură

590 v. număr
1902.

(51) 1—1

Arveresi hirdetmėny.

Alulirt birósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbiróságának 1901. évi V. 248 számú végzése következtében Dr. Sebes Dénes és Dr. Sebes Jenő ügyvéd által képviselt Kapusi Károly javára Grosz Reinhold ellen 369 k. 20 f. s járul erejéig 1901 évi július hó 9-én fogatosított kielégítési végrehajtás utján le foglalt és 1120 k. — f.-re becsült következő ingóságok. u. m.: vegyes bolti vasáru nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. járásbiróság 1902. évi V. 138/15. számú végzése folytán 263 kor. — fil. tőkekövetelés, ennek 1902 évi január hó 24-ik napjától járó 6% kamatai, váltó díj és eddig összesen 17 kor. 66 fillérben biróilag már megállapított költségek erejéig helyben alperes üzletében leendő eszközésére 1902. évi Deczember hó 29-ik napjának délelőtti 8 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőknek, becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Balázsfalván 1902. évi November hó 19-ik napján.

Thát György,
kir. jbirósági végrehajtó.

649 v. szám
1902.

(52) 1—1

Arveresi hirdetmėny.

Alulirt birósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbiróságának 1901. évi V. 507 számú végzése következtében Dr. Maniu Gyula ügyvéd által képviselt Patria takarékpénztár javára Grosz Reinhold és társa ellen 710 kor. — fil. s jár. erejéig 1902 évi Márczius hó 29-án fogatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 2020 kor. — fillerre becsült következő ingóságok. u. m.: és pedig Grosz Reinholdnál vegyes bolti vasáru cikkek nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. jbiróság 1902-ik évi V. 507/2. számú végzése folytán 710 kor. — fil. tőkekövetelés, ennek 1900 évi Szept. hó 30-ik napjától járó 6% kamatai, és eddig összesen 112 kor. 90 fillérben biróilag már megállapított költségek erejéig helyben alperes üzlete előtti téren leendő eszközésére 1902 évi Deczember hó 29-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőknek szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták, és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Balázsfalván 1902. évi November hó 10-ik napján.

Thát György,
kir. jbirósági végrehajtó.

738 v. szám
1902.

(53) 1—1

Arveresi hirdetmėny.

Alulirt birósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a balázsfalvi kir. járásbiróságának 1901 évi V. 399 számú végzése következtében Dr. Ronai János ügyvéd által képviselt Schönvál Leopold javára Grosz Reinhold ellen 371 kor. 51 fil. s jár. erejéig 1901 évi Október hó 19-án fogatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 742 kor. — fillerre becsült következő ingóságok, u. m.: 5000 kilo Portland cement 4 kerek ércz (kályha) fűtő, 5 tengeri kályha és 80 pár korcsolya nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a balázsfalvi kir. járásbiróság 1902. évi V. 71/14. számú végzése folytán 731 kor. 51 fil. tőkekövetelés, ennek 1901 évi Augusztus hó 14-ik napjától járó 6% kamatai, és eddig összesen 36 kor. 27 fillérben biróilag már megállapított költségek erejéig helyben alperesek üzletében leendő eszközésére 1902. évi Deczember hó 29-ik napjának d. e. 9 óra-kor határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőknek szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Balázsfalván 1902. évi November hó 22-ik napján.

Thát György,
kir. jbirósági végrehajtó.